

HERKULOVA KRV

ZLODUCHOVIA
DÁVNOVEKU

JASMINE MASOVÁ

LIMETKA

HERKULOVA KRV

HERKULOVA KRV

JASMINE MASOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jasmine Mas: Blood of Hercules,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Canary Street Press,
USA 2024,

preložila Mária Martinovičová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5691. publikácia a 7. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Renáta Koutenská

Jazykoví redaktori Ina Martinová, Matej Rumanovský

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú šťavu

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Jasmine Mas

Interior images © VectorStock (chapter opener images)

Cover and Family Tree © Maria at Steamy Design

Translation © Mária Martinovičová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1973-0

UPOZORNENIE NA OBSAH

Toto je príbeh temnej lásky a ešte temnejšej posadnutosti.

Upozorňujeme, že text obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov spúšťačmi. Obsahuje násilie, vraždy, stalking, myšlienky na samovraždu, šikanu, expresívny jazyk a zradu. Úplný zoznam nájdete na webovej stránke autorky: jasminemasbooks.com.

Hoci ide o „slow burn“ príbeh, kniha obsahuje explicitné sexuálne scény. Prosím, čítajte s rozvahou.

Stať sa hrdinom niekedy bolí... veľmi.

Majte sa na pozore.

Túto knihu venujem všetkým dievčatám, ktoré
milujú morálne rozporuplných hrdinov a ktoré vykriekli,
keď si prvýkrát prečítali vetu: „Kto ti to urobil?“

Táto patrí vám.

12 SPARTSKÝCH RODOV

OLÝMPSKÉ RODY

ROD DIA

ROD HÉRY

ROD ATÉNY

ROD HERMA

ROD POSEIDÓNA

ROD DEMETRY

ROD APOLÓNA

ROD DIONÝZA

CHTONICKÉ RODY

ROD AREA

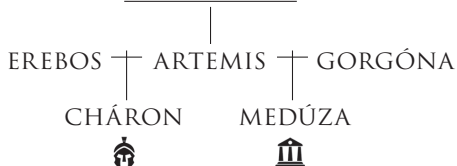
ROD HÁDA

ROD ARTEMIDY

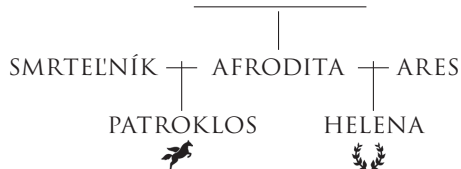
ROD AFRODITY

CHTONICKÉ RODY – RODOVÉ LÍNIE

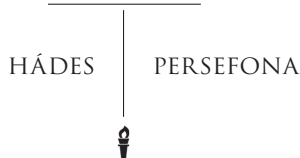
ROD ARTEMIDY

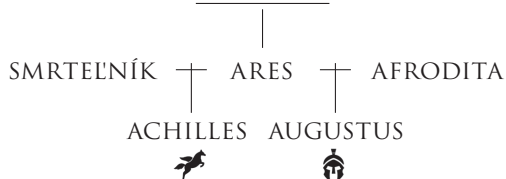
ROD AFRODITY

ROD HÁDA

ROD AREA

 DEDIČ RODU

 MIEŠANEC

 DEDIČKA RODU

 ZOSNULÝ

 UVÄZNENÝ

Fides est periculosa ludum. Dôvera je nebezpečná hra.
Nevedela, kto ju prenasleduje, až kým už nebolo neskoro.

VŠEVEDIACI

OSUD

Cez prekrížené nohy som si prehodila dlhú tógu a zostala som nehybne sedieť uprostred poľa. Delfské kamene tvorili okolo mňa kruh.

Nazbierala som ich, keď som bola ešte dieťa. Už sú to tisícročia.

Dlane uvoľnené a otvorené.

Hlava zaklonená.

Z pier mi vytrčala fajka.

Vdýchla som byliny, a keď som vyvolala svoje schopnosti, za zatvorenými očami mi zapulzovala bolesť.

Mysľou mi prebehli záblesky vzorcov, čísel a pravdepodobností, až privedla obrazov na to, aby som ich dokázala pochopiť.

Bytie bolo len zhodou náhod a náhody len kolobehom udalostí.

Ostrá bolesť sa stupňovala, až sa stala neznesiteľnou, no ja som sa nadýchla dymu a vydržala.

Nezmyselné obrazy sa zmenili na záhadné slová.

Vzápätí sa mi vyjavili:

*Stratený zmení osud daný;
K bojovníkom smrti pripútaný, väčším, než bol, sa stane;
Inak Titani zem zdedia a boj už viac neustane.*

Prudko som otvorila oči.

Temnota toho, čo mohlo prísť, mi na jazyku zanechala horkú pachuť a v špiku svojich prastarých kostí som pocítila, ktorými cestami sa môžem vydať vpred.

Moja spartská moc bez činov neznamenalala nič a ja som sa nikdy neštítala nepríjemných volieb. Presne preto som prežila, zatiaľ čo ostatní môjho druhu pomreli.

Budúcnosť predou mnou balansovala na ostrí noža – koniec sveta a mier boli dvomi stranami tej istej mince.

Mohlo sa to skončiť akokoľvek.

Museli sme konať. Veď predsa: Nullum magnum ingenium sine mixtura dementiae fuit.

Niet veľkej múdrosti bez štipky šialenstva.

Vyfúkla som dym a postavila sa. Keď som sa pohla, zaboľeli ma kĺby. Rozbehla som sa cez pole, potkynala sa a padala. Vbehla som do paláca a rútila sa dlhou chodbou vykladanou bielym mramorom.

Na zrkadlových stenách sa odrážali moje fialové oči a rozviate biele vlasy.

Keď som sa dostala k ťažkým ónyxovým dverám vnútornej komnaty, ani som sa neunúvala zaklopať. Prudko som ich rozrazila.

V obrovskej aréne sa spoza zlatých pultov hádali členovia federácie. Otočili sa a pozreli na mňa.

Prásk.

Padli na kolená.

Vytiahla som si fajku z úst a zamávala ňou vo vzduchu. „Treba schváliť sobášny zákon, ktorý sme zamietli. Ešte dnes,“ zachrchala som. „Vek na uzavretie manželstva musí byť dvadsaťšesť rokov.“

Miestnosť vybuchla. „Ale veď sme navrhovali vekovú hranicu sto rokov!“ zakričal niekto. „Dvadsaťšesť je *príliš* málo na to, aby sa niekto zaviazal na celú svoju nesmrteľnosť!“ Zdvihla som ruku.

Všetci stíchli.

Okamžite.

„To nie je všetko,“ pokračovala som. „Cháron a Augustus *musia* byť tento rok profesormi triedenia.“

Všetci zmätene zažmurkali.

„Prečo?“ spýtal sa Zeus s prižmúrenými očami a po pokožke mu tancovali blesky. Kľáčal vedľa rečníckeho pultu v strede miestnosti.

Zdvihla som obočie. „Spochybňuješ moje schopnosti, chlapče?“

„Isteže nie.“ Sklonil hlavu. „Za svoju drzosť sa ospravedlňujem. Len som bol zvedavý.“

Zazrela som naňho. „Nebud!“

Zavládlo ticho.

Vodcovia rodov sa jeden po druhom hlboko uklonili a pritlačili si čelá k podlahe z červeného mramoru.

Pomaly som zišla dlhým schodiskom, ktoré pokrýval čierny koberec, až do stredu arény.

Pristúpila som k hlavnému rečníckemu pultu, vzala nožnice a vložila ruku do košíka. Ležali v ňom šarlátovou stuhou zviazané návrhy zákonov, ktoré neprešli.

Cvakla som nožnicami.

Stuha spadla.

Zvitok sa roztvoril. Čiernym atramentom na ňom stálo: „Sobášny zákon“.

„Schváľte ho,“ povedala som, zohla sa a podala návrh zákona stále sa klaňajúcemu Diovi. „Hneď! Upravte vek a vymenujte dvoch nových profesorov.“

Keď Zeus siahol na papier, prehneli sa ním blesky. Potom sa znovu sklonil.

Otočila som sa.

Pomaly som krívala hore schodmi. Z každej strany ich lemovali nesmrteľní, ktorí sa čelami dotýkali mramoru pod mojimi nohami.

Pri pohľade na ich zhrbené postavy som sa uškrnula. *Kronos, keby si len videl, čo sa stalo s tvojou ríšou... Kam až Spartania klesli.*

Na rozdiel od hláv rodov bolo moje slovo konečné.

Osud Sparty – jej vzostup či pád – spočíval iba v mojich rukách.

Kronos, buď nám milostivý.

VEĽKÁ VOJNA

ZAČALO SA TO POTICHU

Už eóny pred zrodom ľudstva sa spartský štát rozprestieral na tisícach ostrovov dnešného Grécka.

Spartu tvorila stovka nesmrteľných Sparťanov, ich zvierací ochrancovia a miestne tvory. Sparťania používali označenie *tvory* pre všetky civilizované rasy obdarené mocou, ktoré nepatrili k Sparťanom.

Nesmrteľní obyvatelia Sparty si žili pokojným, pomalým životom v ostrovnom prepychu pod vládou oligarchickej federácie.

Nepoznali konflikt, chamtivosť ani závišť.

Všade vládol mier.

A potom prišli ľudia.

Nesmrteľné bytosti ich okamžite uchvátili.

Sparta naučila ľudí tvoriť, hospodáriť, vládnuť. A ľudia ich uctievali.

Zo Sparťanov sa tak stali bohovia.

O stáročia neskôr sa spolu s ostatnými tvormi a ľuďmi presunuli na územie dnešného Talianska, kde si užívali bohatstvo a výsady svojho božského postavenia.

Zrodila sa Rímska ríša.

Ľudí však nebolo radno podceňovať.

Populácia smrteľníkov prudko narástla.

Naproti tomu Sparťanov trápila nízka plodnosť. Ich počet sa stále pohyboval okolo stovky.

A potom ľudia zistili, že Sparťania nie sú voči smrti úplne imúnni. Stačilo ich rozsekať na kúsky a rozptýliť ich. Alebo ich vyhľadávať či umučiť, až upadli do kómy.

Ľudstvo sa obrátilo proti svojim bohom.

Cisári vyhlásili Sparťanom vojnu, pretože túžili po ich moci a bohatstve.

Ale ľudstvo zabudlo, že má do činenia s rasou múdrejšou ako ono samo.

Sparta zmizla.

Úplne sa vyparila.

Sparťania a tvory sa stiahli do severného Talianska a ukryli sa v Dolomitoch.

Ale ešte pred svojím odchodom zničili všetky poznatky, ktoré ľuďom dali. Alexandrijská knižnica zhorela do tla – a s ňou aj naše vedomosti o bohoch. Zostali nám len lži.

Bez Sparty Rím padol.

Ako plynuli storočia, z bohov, ktorí priviedli ľudstvo k rozkvetu, zostali len mýty. Lenže mýty, ktoré sme si rozprávali, neboli pravdivé. Bohovia neboli takí, ako ich opisujú legendy. Ich spojenectvá, rodové línie i moc – všetko to boli výmysly.

Čas sa vliekol.

Sparťania a tvory napredovali nepozorovane, skrytí pred svetom i ľudskými očami. Nahromadili nesmierne bohatstvo a vyvinuli technológie ďaleko presahujúce možnosti ľudstva.

Sparta však nebola taká pokojná, ako sa zdalo.

Sparťania sa delili na dve frakcie – chtonické rody a olympské rody.

Každý rod predstavoval samostatnú pokrvnú líniu moci, pomenovanú po svojom zakladateľovi, Sparťanovi mocnejšom než ostatní.

Každý Sparťan z olympského rodu oplýval mocou, ktorá posilňovala jeho telo či myseľ.

Iným neubližovali, sústreďovali sa na zlepšovanie svojich schopností a venovali sa vedám.

Existovalo päťdesiat rôznych olympských rodov s desiatkami členov.

Olympania si udržiavali početnosť tým, že plodili deti so smrteľníkmi. Tieto šťastí ľudské a šťastí spartské deti nazývali miešancami.

Chtonické rody tvorili Sparťania s krvavočervenými očami, volali ich Podsvetní.

Svojimi schopnosťami *výlučne* ubližovali. Mučili, ovládali mysle, spôsobovali bolesť.

Odjakživa existovali iba štyri chtonické rody. Zrodili sa na úsvite Sparty a na rozdiel od olympských rodov, ktoré vznikali a zanikali, pretrvávali.

Vždy.

Chtonickú štvoricu tvorili rody Háda, Afrodity, Artemidy a Area.

Každý z nich mal len hŕstku členov. So slabými smrteľníkmi, ktorí ťažko znášali ich schopnosti, sa zaplietali zriedka. Iba niektoré tvory s tými najtemnejšími schopnosťami stáli na ich strane.

V priebehu dejín tieto frakcie dodržiavali neisté prímerie. Mier udržiavala federácia zložená z najmocnejších Olympanov.

Na prelome dvadsiateho a dvadsiateho prvého storočia sa však mier roztrieštil.

Začala sa Veľká vojna.

Štyri chtonické rody napadli päťdesiat olympských rodov. Chceli zvrhnúť federáciu a prevziať moc nad Spartou.

Stovky Olympanov stáli proti dvadsiatim štyrom Podsvetným.

Konflikt zúril desaťročia. Magické sily Podsvetných boli príliš ohavné.

Ako prvé padli slabšie olympské rody. Podsvetní ich nemilosrdne lovíli a ich ostatky rozmetávali. Najsilnejších Olympanov spojila túžba po odplate.

V roku 2045 zostalo už len osem najsilnejších a najstarších olympských rodín – rody Dia, Héry, Atény, Herma, Poseidóna, Demetry, Apolóna a Dionýza.

Vojna uviazla na mŕtvom bode. Bojovníkov ubúdalo na jednej i druhej strane.

Sparte hrozil zánik.

Prežili iba štyria mocní vodcovia chtonických rodov, všetkých ich dvadsať potomkov zajali a zabili.

Keby vojna pokračovala ďalej, nezostalo by nič, čomu by sa dalo vládnuť. Bojujúce strany uzavreli prímerie.

V novej federácii získali Olympania ešte výraznejšiu prevahu nad Podsvetnými.

Znovu bol nastolený mier.

O niekoľko rokov neskôr, v roku 2050, sa na Zemi záhadne objavili Titani. Nesmrteľné obludné tvory začali vyvražďovať ľudí.

Federácia vedená Olympanmi v tom uvidela príležitosť znovu sa ukázať ľudstvu.

Bohovia opäť povstali.

A využili šancu, aby potrestali Podsvetných.

Ako trest za vojnu a zločiny, ktoré spáchali, federácia rozhodla, že zostávajúci Podsvetní – aj ich synovia a temné tvory, ktoré stáli na ich strane – budú mať za úlohu vyriešiť problém s Titanmi na Zemi.

Túto novú organizáciu nazvali Rada smrti.

Ale tým sa to neskončilo.

Prinútili Podsvetných a tvory bojovať proti Titanom aj proti sebe navzájom v Dolomitskom koloseu. Išlo o zvrátenú súťaž známou ako Spartské gladiátorské hry.

SGH sa rýchlo stali najkrvavejším turnajom, aký kedy jestvoval.

Odštartovali novú éru brutality.

Takmer o polstoročie neskôr Titani stále ohrozovali Zem. Podsvetní začali obnovovať svoje počty a Olympania plodili deti, ktoré už neoplývali takou mocou ako ich predchodcovia.

Pre federáciu bolo čoraz ťažšie udržať si moc. Znovu sa schyľovalo k vojne.

Sparta bola ešte roztrieštenejšia ako predtým.

Aby zastavili narastajúce rozpory, federácia schválila sporný sobášny zákon.

Podsvetní sa ho okamžite snažili podkopať.

Tu sa začína náš príbeh.

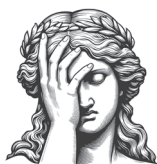
AB INITIO

*„Na storočí prelome
Sparta zajasá;
Federácia padne,
masky bohov stratia sa.“*

Osud, 2050

1

HAD

ALEXIS: ROK 2090

„Kto si?“ zašepkala mi do ucha žena.

S trhnutím som sa posadila a ospalo zažmurkala.

Zápästiami mi pulzovala bolesť. Zodrala som si ich až do krvi.

Tráva a ružové letné kvety sa kolísali v teplom vánku, ktorý vial cez smaragdovozelené pole, kde som driadala.

Vidiek v Montane bol tichý a znepokojivý.

Náš zanedbaný privesový park sa nachádzal asi tristo kilometrov severne od mestských svetiel Heleny. Elektrická sieť sotva fungovala.

V roku 2050 sa zjavili Titani a svet sa rozpadol.

Deti v škole tomu hovorili koncosvetový vibe.

Pre mňa to bolo peklo.

Titani boli nesmrteľné bytosti podobné ľuďom, so zubami ostrými ako žiletky, čiernymi žilami, dlhými pazúrami a nadľudskou rýchlosťou. Nikto nevedel, odkiaľ sa tu vzali ani prečo len tak zo zábavy trhali ľudí na kusy.

Ich prítomnosť bola nepríjemnou komplikáciou, ak ste chceli zostať nažive. (Ja teda nie.)

Otec John tvrdil, že Titani prišli, aby „dali ľuďom lekciu“. Lenže v realite sme len dramaticky a brutálne umierali... Zvláštna lekcia.

Nakoniec nás zachránili Sparťania.

„Počuješ ma?“ spýtala sa neznáma o niečo hlasnejšie.

Prudko som otočila hlavu a obzrela sa po poli. Nikto okrem mňa tam nebol.

Zastonala som. Pri tom prudkom pohybe ma zaboľeli zápästia.

Otec s matkou znovu miešali vo vani svoj „špeciálny drink“, aby zahnali hlad. Bola to kombinácia čistiacich prostriedkov, vody a plesnivého chlebového droždia. Správali sa stále nevyspytateľnejšie.

Minulý týždeň som „škaredo zazrela“ na otca, tak ma zviazal hrubým povrazom. Bola som vraj „lenivá rozmaznaná desaťročná suka“.

Dnes ráno som si povedala, že už nechcem byť priviazaná ako nejaký prašivý pes. Udierala som rukami o kameň a ťahala po ňom povraz, kým som sa neoslobodila.

Obe zápästia som si zlomila.

Aspoň si ušla.

Dobrá správa: Otec bol úplne mimo. Asi by si ani nespomenul, že ma zviazal.

Zlá správa: potreboval drahé lieky od Spartskej federácie – *ideálne rovno smrť* –, ale nemohol si ich dovoliť.

Niektó by sa mal o jeho psychické zdravie postarať bez zbytočných výdavkov – tresnúť ho po hlave lopatou (to aspoň urobili susedovi Paulovi: poriadne ho ovalili, keď sa nepozeral).

„Ty ma počuješ, však? Čo si zač?“ ozval sa mi pri uchu znovu hlas. Takmer som vyskočila z kože.

Paráda! Ešte sa na mňa nalepilo aj strašidlo...

Pozorne som sa poobzerala.

Pri vzdialenej línii stromov, ktorá obkolesovala náš park, sa leskol plot z ostnatého drôtu. Z konára visela dotrhaná biela vlajka so znakom Rodu Háda – strašidelný kostlivý pes s horiacimi šarlátovými očami.

Pekelný pes.

Pod vlajkou sa vynímal červený nápis: „vojenská chránená zóna Spartskej federácie. Titani, pozor!“

Chthonická organizácia zabijakov – Rada smrti – rozvešala po chránených zónach svoje symboly (vlajky s desivými pekelnými psami, o ktoré nikto nestál). Mali slúžiť ako varovanie pre Titanov, že aj medzi príšerami sa nájdú ešte väčšie obludy.

Každý poznal dvanásť spartských rodín, ktoré vládli Zemi.

Osem olympských rodov patrilo k tým dobrým – ich moc neublížovala ľuďom. Naproti tomu štyri chthonické rody boli stelesnením čistého zla.

Masoví vrahovia s temnými schopnosťami.

Striasla som sa.

Vek bohov a oblúd je na figu.

Dýchala som cez stisnuté zuby a snažila sa sústrediť na čokoľvek okrem bolesti, ktorá sa mi šírila predlaktami.

Čo by teraz urobili Emmy Noetherová a Carl Gauss?

Bohužiaľ, netušila som, ako by sa moji hrdinovia – vynikajúci matematici minulosti – zachovali.

Pospať si by bolo fajn.

Aj zomrieť.

Zatiaľ som sa uspokojila čítaním autobiografie Emmy Noetherovej z verejnej knižnice. Čítala som ju už asi stokrát. Bola ako nežné objatie.

Tak som si aspoň predstavovala objatie.

Ešte nikto ma neobjal.

Zatiaľ.

Možno ma ani nikdy neobjíme, keďže neznášam dotyky a ľudia ma tiež nemajú radi.

„Voniaš povedome,“ povedal hlas o niečo hlasnejšie. „Hmm... ako sa vlastne voláš, dievča?“

Oňuchala som si pazuchu. Dnes ráno som použila studenú záhradnú hadicu a cítila som len slnko a trávu. „Som A-Alexis Hertová,“ odvetila som opatrne. Jazva na hrudnej kosti ma zasvrbelá. Mala som ju od narodenia.

„Ty mi rozumieš, človeče? Dokážeš sa so mnou rozprávať?“ Hlas ešte zosilnel a ja som nadskočila. „Som Nyx.“

„A-Ahoj,“ odpovedala som rozpačito.

Nasledovala dlhá odmlka.

„Prečo máš krvavé zápästia?“ spýtala sa Nyx.

„Mojí p-pestúni sa ma pokúšajú zabiť,“ vzdychla som si.

„Si zvláštna.“ Nyxin hlas sa priblížil. „Hovoríš o smrti, ale nesmrdiš po strachu. Niečo s tebou nie je v poriadku.“

„Už to tak asi bude,“ odvetila som.

Nyx zasyčala. „Tvoj prístup ma znepokojuje. Stretla som nesmrteľných Sparťanov, ktorí sa báli smrti väčšmi ako ty.“

„Si duch?“ spýtala som sa.

„Nie.“

„Klamárka!“

Slnko mi zrazu zatienilo niečo tmavé. Vznášalo sa to len pár centimetrov od mojej tváre.

Úzke zreničky ostro kontrastovali s neónovofialkovými dúhovkami. Po líci mi prešiel klzký rozoklaný jazyk.

„Povedala som ti, že som skutočná,“ zasyčala Nyx.

Vo vzduchu sa predomnou vznášal ohromný čierny had. Bol dlhý asi ako moja noha, mal dva žiarivé tesáky ostré ako žiletky a fialové oči.

Vyzeral nebezpečne.

Dravo.

„Čo si zač?“ šepala som.

Lesklá čierna hlava sa vlnila v letnom vánku dopredu a dozadu, akoby sa ma snažila zhypnotizovať. „Som echidna, z prastarej rasy neviditeľných hadov. Ale to ty, samozrejme, nemáš odkiaľ vedieť. Ľudia o živote zvierat nevedia nič.“

Prehltla som. „Si jedovatá?“

Tesáky sa jej zablysli. Prikývla. „A veľmi. Stačil by škrapanec jedným z mojich tesákov a zomrela by si behom niekoľkých sekúnd.“

„Drsné!“ žasla som. „Chceš sa kamošiť?“ Nikdy som nemala kamarátku.

Fialové oči jej zasvietili.

„Dobre,“ sykla Nyx a pri rozprávaní hýbala sánkou. „Ale len preto, že tvoj život vyzerá mizerne a ja som uviazla v tejto barbarskej krajine a nemám sa ani s kým porozprávať.“

„Super.“ Načiahla som sa a potľapkala ju po lesklej hlave.

Nyx výstražne cvakla čeľusťami. „Už *nikdy* sa ma nedotýkaj, dievča, lebo ťa uhryznem a zomrieš! Nie som žiadny pes!“ pohrdavo odrfkla. „Toto je len dočasná dohoda.“

Zasmiala som sa.

Bola vtipná.

S mojou novou najlepšou kamoškou sme šantili niekoľko hodín. Slnko začalo zapadať a farbilo oblohu do ohnivej ružovej.

Keby som sa do privesu nedostala pred zotmením, zostala by som vymknutá vonku v tme.

Dnes som bola pevne rozhodnutá spať vnútri.

„Poďme naspäť spolu,“ zašepkala som. Nyx sa zneviditeľnila a plazila sa popri mne. Hlavou sa mi obtrela o nohy, keď som utekala.

Dorazili sme ešte za svetla – niežeby si to niekto všimol.

Matka a otec sedeli na dvore, vyziabnutí a so sklenenými očami. Usrkávali zo špinavých pohárikov svoj „špeciálny drink“. Hlavy mali zaklonené v neprirodzenom uhle, rozšírenými zreničkami zízali na oblohu.

Živé mŕtvoly.

Pohmkávala som si, aby som sa upokojila.

„Vyzerajú... chorí.“ Nyxin vlhký jazyk sa mi obtrel o ucho. Vzniesla sa a nasledovala ma do privesu. „Chceš, aby som ich zabila?“

„Nie,“ zašepkala som a viedla ju chodbou. „To by nebolo správne.“

Lampa na stene zablikala slabým zeleným svetlom. Elektrina zabzučala, snažila sa udržať rozpadnutý prives v chode. Bola to len zmes kovu a dreva ešte z čias pred Titanmi.

Náš jediný ventilátor mieril na posteľ pestúnov a s chladením ostatného priestoru veľmi nepomáhal.

Dusné a vlhké letné teplo ma ťažilo.

Nyx cvakla tesákmi. „Ako chceš, dievča. Ale jedného dňa ich pre teba zabijem.“

Nahnevane som zafunela. „To nemôžeš! Zabiť niekoho je hriech.

Morálne je to tá najhoršia vec, ktorú môžeš urobiť. Skazí ti to dušu. Tak to hovorí otec John.“

„Otec John znie ako úplný idiot. Si príliš mladá na to, aby si rozumela, o čom hovorím,“ povedala Nyx. „Keď vyrastieš, budeš si myslieť niečo iné.“

Za to určite pôjde do pekla.

Počkať... Nepovedal otec John, že hady sú zlé? Pôjdem do pekla za to, že som sa s ňou skamarátila?

Večné zatratenie bolo až prekvapivo zložité.

Pokrútila som hlavou. „Nikdy nikoho nezabijem,“ slúbila som a myslela to úprimne.

Nyx len pohrdavo zaprskala.

Opatrne som sa uvelebila do kartónovej škatule, ktorá mi slúžila ako posteľ.

Na dne ležal kúsok bielej látky, ktorý mal na prednej strane osem zlatom vyšívaných písmen. Bol to overal, ktorý som mala na sebe, keď ma ako bábätko našli na prahu sirotinca – môj jediný skutočný majetok na tomto svete.

Pocítila som zvláštny kĺzavý pohyb. Nyx si zvinula svoje ťažké telo do môjho lona.

„Dokážeš sa rozprávať so všetkými?“ spýtala som sa jej potichu.

„Nie, dievča,“ odpovedala Nyx tichšie. „Je dosť nezvyčajné, že ma počuješ. Dokážem sa rozprávať len so svojimi a nie je nás veľa.“

„Myslím, že je to celkom milé,“ zamumlala som v polospánku. „Teraz ma nemôžeš opustiť, pretože sa môžeme rozprávať. Vždy som chcela kamarátku. Len nikoho nezabíjaj... slúb mi to.“

„Nedávam nezmyselné sľuby. Dosť rečí,“ zasyčala. „Treba spať.“

Až neskôr som si uvedomila, že keď som sa rozprávala s Nyx, nekoktala som.

Zvieratá ma nedesili.

Zato ľudia áno.

A tak sa z neviditeľného asi trinástkilového jedovateho hada stal môj najbližší spoločník.

Áno, spriatelila som sa s prvou obludou, ktorú som stretla.

Bum.

Bum.

Bum.

O niekoľko hodín som sa strhla zo spánku.

Z prednej časti privesu sa ozývalo rytmické búchanie.

Matka s otcom hlasno zahrešili, potkýnajúc sa vyhrabali z postele a náhlili sa za nepríjemným opakovaným zvukom.

Vykukla som z rohu škatule. Nyx len niečo zamumlala a pomrvila sa, ale neprebudila sa.

Vo dverách stála nízka stará žena. Mala úplne biele vlasy a prenikavo fialové oči.

Mračila sa.

Po jej boku sa krčila štíhla postava v kapucni.

„Čo má toto, kurva, znamenať?“ spýtala sa matka a pozrela na votrelca. Už vyzerala triezvejšie. „Drink doma nepredávame. Počkajte si do pondelka a ako všetci ostatní si poň prídte do lesa.“

Vedľa matky stál otec. Otvoril ústa a zamrmľal niečo nezrozumiteľné.

„Vďaka. Štedrá ponuka,“ povedala žena. Jej tón však prezrádzal, že neprišla nakupovať.

Odkašľala si.

„Som tu, pretože vláda Spojených štátov pod vedením Spartskej federácie vás určila ako zodpovedných za druhé pestúnske dieťa. Budú vám zasielané mesačné stravenky, ktoré pokryjú jeho životné náklady. Volá sa Charlie.“

Ešte som nepočula, že by deti doručovali až k dverám.

Kým stihol niekto zareagovať, postaršia žena s prekvapivou silou strčila Charlieho po schodoch do privesu a zabuchla za ním dvere.

Matka si odfrkla. „Ešte o nás budú počuť! To si asi, kurva, robia srandu! Nehlásili sme sa o ďalšie! Ledva živíme hentú!“

Milé. Teraz som „hentá“.

Otec sa potkol o vyšúchanú pohovku, zvalil sa na ňu ako podŕatý a zachrápal.

Matka schmatla Charlieho za vychudnutú ruku a dotiahla ho k mojej škatuli. Tuho som zavrela oči a predstierala, že spím.

„Chlapče, budeš spať vedľa... Alex. Miesta je tam dosť.“

Podľa odmlky som usúdila, že si nevedela spomenúť ani na moje meno. *Milé*. A to som s ňou žila už skoro desať rokov.

Otočila sa a s dupotom odkráčala. Hodila sa na posteľ a polámané pružiny v matraci zavrzgali.

Prižmúrila som oči.

Charlie kľačal pri mojej škatuli.

Zalapala som po dychu.

Jeho oči mali neprirodzený odtieň žltej a v tme mu takmer žiarili.

Maskné blond vlasy mu lemovali bledú, špicatú tvár a pod vpadnutými očami mal tmavé kruhy.

„Volám sa A-Alexis,“ zašepkala som opatrne a podala mu doráňanú ruku. Boľavé zápästie sa mi triaslo, kým som čakala, čo urobí.

Vysmeje ma?

Pozeral na moju ruku, ale neprijal ju.

Keby nemal otvorené oči, neverila by som, že je nažive. Bol nehybný ako socha.

Spustila som ruku a posunula sa, aby som mu v škatuli urobila miesto.

Sme malí. Zmestíme sa.

Nenápadne som si presunula Nyx na druhý bok, aby sa jej náhodou nedotkol.

„Mám desať,“ snažila som sa mu prihovoriť. „A ty máš... toľko rokov?“

Charlie pokrútil hlavou a opatrne vliezol ku mne do škatule. Nepovedal ani slovo.

„Si mladší?“ spýtala som sa.

Prikývol. Sedeli sme vedľa seba v tme.

„Máš deväť?“

Znovu prikývol.

„Tuším si teraz môj mladší brat. Neboj sa, budem dobrá sestra,“ rýchlo som dodala. „O pestúnoch viem všetko. Rob to, čo ja, a budeš v pohode. Ochránim ťa.“

„Ty... nemusíš...“ zašepkal.

Štuchla som ho zľahka lakťom. „Ja viem, že nemusím. Ale chcem! Postarám sa o teba.“

HERKULOVA KRV

Oči sa mu zrazu rozšírili.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa s obavami.

Pokrútil hlavou, akoby o nič nešlo, no na perách sa mu zjavil náznak úsmevu.

V hrudi sa mi rozlialo teplo. Tiež som sa usmiala.

Ešte ráno som nemala žiadnych priateľov.

A teraz som mala dvoch.

Veci sa začínali obracať k lepšiemu.